

Eensklaps vertoonde zich in de verte een boot (Blz. 185).

— Dezen brief moet gij aan mijnheer Evraert geven dien gij in de kathedraal moet afwachten. Maar zorg vooral dat het biljet in geene andere handen kome. Daarop verzocht zij Sivene zich terstond naar den dom te begeven opdat zij daar tijdig genoeg vóór de vroegmis zou komen en ging, nadat de dienstmaagd het kasteel verlaten had, naar de zaal waar Don Bernardo reeds op haar wachtte.

Innige dankbaarheid stond op haar gelaat te lezen toen zij naar hem toetrad en hem de hand toestak.

— Gij maakt mij tot uwe schuldenares, Bernardo, en verheugd en eerlijk zal ik mijne schuld aan u afbetalen.

Hij verliet haar met eene beweging als deed het vertrek hem smartelijk aan.

Hij greep zijn hoed, sloeg zijn manga om en daalde de trappen af met een smachtenden blik.

Toen hij en zijne gezellen in den zadel zaten riep zij hem nog bij het wegrijden toe :

— Verzuim niet voor uw leven te zorgen, Bernardo.

— Neen, Condeza.

— Tot een gelukkig weerzien.

Toen wuifde zij hem toe...

In gestrekten draf reden de ruiters uit het park weg.

Het morgenrood gloeide...

Gabriëlla was uit hare kamer op een klein balkon gegaan van waar haar blik op de stad rustte. Deze vestigde zich op den statigen koepel der domkerk want thans deed de frissche morgenwind de plechtige tonen der klokken tot hare ooren doordringen.

Het was alsof zij een groet brachten van haar geliefde.

Op dit oogenblik ontving hij misschien den brief uit de handen van Sivene.

Zij had hem geschreven wat er gebeurd was; hem gezegd dat zij niet naar de vroegmis kon gaan en hem verzocht dien avond op hetzelfde uur als den vorigen avond op het meer te komen.

Er bestond thans immers geen gevaar dat zij thans door Bernardo bespied zouden worden.

Het was zoo rustig en vreedzaam om haar heen.

Slechts hier en daar begonnen de vogels te kwinkeleeren als wilden zij de natuur door hun liefelijk gezang uit hare sluimering wekken.

De schaduwen verzwonden voor het toenemende licht; de vulkanen schitterden in den gloed der rijzende zon en de hemel in het Oosten baadde zich in den rooskleurigen morgenglans.

Het hart van Gabriëlla werd tot overvloeiens vol.

Waarom moest zich toch bij de zaligheid die haar borst doorstroomde zooveel leed voegen?

Waarom kon zij het geluk dat haar vervulde ook niet aan anderen mededeelen?

De slaap had van den ganschen nacht haar oogen niet geloken! Zooveel gedachten deden hem vlieden!

Zij voelde nog geene vermoeidheid want Sivene kon nu spoedig terug komen.

Met verlangen hield zij den blik op een opening tusschen de boomen gevestigd.

Langs daar kon zij een gedeelte van den straatweg overzien.

Ieder voetganger die zich daarop vertoonde prikkelde haar verlangen.

Daar was zij!... Eindelijk!

Zij zou nu tijding van haar geliefde krijgen.

Terstond begaf zij zich naar hare kamer, sloeg haar zarape om, snelde de trap af en ging de draagster van haar geluk te gemoet.

— Hebt gij hem gezien? riep Gabriëlla reeds van verre.

— Ja, condeza.

— Zal hij komen?

Sivene lachte verheugd:

— Ja, condeza.

— Op het meer?

— Van avond.

— Ik dank u, Sivene, gij zijt mijn trouwe goede dienstmaagd.

— Uw geluk is het mijne, condeza.

— Mijne liefde zal uwe trouw vergelden, sprak Gabriëlla.

Zij drukte het meisje met innigheid aan hare borst.

— Ik heb voldoende redenen waarom ik mijn betrekking tot mijn verloofde nog geheim wensch te houden en daarom reken ik op uw onbepaald stilzwijgen.

— Geen macht ter wereld kan mij uw geheim ontrukken, condeza.

— Ik weet het.

— Uw Sivene zal zwijgen als een graf.

— Ik dank u.

— Kon ik maar meer voor u doen om u, mijne dankbaarheid voor uwe vele weldaden te betuigen antwoordde de dienstmaagd op een hartelijken toon.

Gabriëlla snelde naar hare kamer terug ten einde in den slaap rust te zoeken van de gemoedsbewegingen die hare ziel zoo machtig aangegrepen hadden en spoedig zweefde zij in het rijk der droomen.

Tegen den middag was zij opgerezen van hare sponde en geheel frisch en opgesmukt.

Zij nam het middagontbijt met haren oom.

— Waar zou die goede Bernardo nu wel zijn? zeide de graaf Campanas toen hij met Gabriëlla alleen aan den welvoorzienen disch gezeten was. Het is een warme dag en zoo in de zon te rijden is toch afmattend.

— Nu zal hij niet op weg zijn, gaf Gabriëlla ten antwoord.

— Waarom niet?

— Hij moet immers aan zijn paard rust gunnen en hij zal zijne siësta er ook wel niet aan geven. Het doet mij leed dat de dringendste noodzakelijkheid hem deze inspanning berokkend heeft, want verbeeld u eens, beste oom, de ellende, de wanhoop onder de menschen daar die zonder huisvesting, zonder voedsel zijn en tranen storten over de vrienden die van hun zijde weggerukt zijn. O! 't is

verschrikkelijk!... En aan wien kon ik den last beter opdragen dan aan Bernardo. Hij is toch de opzichter der mijnen?

— Wel zeker, beste Gabriëlla. En hij heeft dien immers ook gewillig op zich genomen ofschoon het een gevaarlijke taak is. Ik dank den hemel dat Bernardo het zilver dat in voorraad was nog bijtijds hierheen heeft laten komen, want de Indianen zouden het zeker medegenomen hebben. Een beteren opzichter dan hem kunt gij nooit krijgen. Hoe trouw behartigt hij iedere zaak waarbij gij belang hebt! Gij waart gisteren avond wat al te voorbarig, lieve Gabriëlla, toen gij Avalos ter hulp wildet roepen. Behoeft gij wel hulp tegen uw beste, trouwste vrienden? Gij weet dat Avalos ons niet mag lijden en de reden daarvan is licht te gissen. Hij is er boos over dat hij uw vermogen niet te beheeren heeft en u daarvoor geen ontzaglijke onkosten in rekening kan brengen.

— Gij verkeert in eene dwaling, beste oom. Avalos zou al het mogelijke voor mij doen zonder op eenige belooning aanspraak te maken. Hij heeft mij lief als een vader en hij is een man van eer. En wat bleef mij anders over dan zijne hulp in te roepen nadat Bernardo mij de zijne geweigerd had? Kon ik die ongelukkigen dan aan hun lot overlaten?

— Ik waardeer uwe goedhartigheid, lief kind. Maar gij hebt zeer warm bloed dat u lichtelijk verder doet gaan dan gij na bedaard overleg raadzaam zoudt achten met name ten opzichte van den armen Bernardo, die in liefde voor u wegkwijnt, zeide de grijsaard.

Met een goedhartig valsch lachje aanzag hij Gabriëlla.

Deze scheen de laatste woorden niet te hooren.

Zij hield zich bezig met het doorsnijden van een sinaasappel.

— Voor u te leven is hem eene tweede natuur geworden, vervolgde de grijsaard met een zachte stem. Dezen morgen eer hij vertrok herinnerde hij mij nog aan den last dien gij mij omtrent de schilderij opgedragen hebt en verzocht mij dringend nog heden naar den schilder te gaan.

Een gloeiend rood kleurde de wangen van Gabriëlla. Dit ontging niet aan den ouden graaf. Met blijdschap aanschouwde hij haar blos dien hij aan de oplettendheid van Bernardo toeschreef.

— Ja, het is een doodgoede jongen en slechts geschapen om anderen gelukkig te maken, begon de grijsaard weder.

Verbeeld u eens, Gabriëlla, ik schaam mij waarlijk het te zeggen, gister avond toen gij zoo streng jegens hem geweest waart en hij u verlaten had om zijne toebereidselen tot de reis te maken, ging ik naar hem toe en begrijp eens: daar stond hij bij het raam en stortte bittere tranen.

— Tranen, herhaalde Gabriëlla, tranen! en liet de sinaasappel op haar bord vallen. Noen, Bernardo heeft nooit van zijn leven een traan gelaten. De natuur heeft hem deze hemelgaven onthouden, vervolgde zij op een koelen toon.

Zij vestigde haar fonkelende oogen niet zonder verwijt op den grijsaard.

Die wist niet hoe zich te wenden.

Hij voelde dat hij op een stoute leugen betrapt was.

Bemerkte Gabriëlla zijn verwarring?

In alle geval zij voegde er een oogenblik later op een vriendelijken toon bij:

— Gij hebt u zeker vergist, beste oom?

— Waarlijk! waarlijk! Gabriëlla, ik kan het u verzekeren dat hij weende en juist daarom omdat dit bij hem niet dikwijls het geval is, wekte het mijne verwondering des te meer. Hij heeft u innig lief en zou u wel op zijne handen willen dragen.

— Mag ik een sinaasappel voor u klaar maken met suiker en rooden wijn, beste oom? viel Gabriëlla hem in de rede.

Alzoo gaf zij een andere wending aan het gesprek.

— Ik dank u wel.

— Niet?

— Ik moet een poosje gaan doen; ik heb van nacht niet geslapen.

Beiden stonden op en begaven zich naar hunne vertrekken.

Gabriëlla ging echter geen middagslaapje doen.

Het geluk dat haar beidde zou haar rust onmogelijk gemaakt hebben.

Zij ging naar het raam en keek naar de zon en naar het meer.

Nog verscheidene lange uren van verwachting, van verlangen scheidden haar van het oogenblik waarop zij haren Francisco Evraert zou wederzien.

Zij zette zich aan het klavier en liet dit in gevoelvolle tonen haar ongeduld, haar geluk uitspreken.

Doch dit ook kon haar niet boeien.

Zij nam een boek ter hand, ging in haar leunstoel zitten en trachtte hare gedachten bij den inhoud van het boek te bepalen.

Doch te vergeefs!

Hare gedachten keerden telkens naar den geliefde terug.

Daarop ging zij naar haar schrijftafel, trok een lade open, nam een rol goud daaruit en verdeelde het geld in eene menigte kleine stapeltjes.

Er was bijna eene maand verloopen sedert zij aan een aantal schamele armen de laatste maal een aalmoes toegezonden had.

Thans was het juist het oogenblik waarop zij zich in een stemming gevoelde om dit te doen.

Met geluk, met eindeloos geluk had zij de geheele wereld willen overladen.

Het was door de handen van den advokaat Avalos dat zij hare milde gaven ter bestemming deed komen.

Daarop trok zij aan de schel, overhandigde het pak aan den knecht en droeg dezen op het terstond aan het huis van den advokaat Avalos te bezorgen.

. . . . . .

De laatste stralen der zon spiegelden zich af in het meer.

Haar blik viel op de trap langs welken men uit het park op het water daalde.

Daar zat Sivene reeds en keek telkens naar het raam der kamer harer meesteres.

Spoedig sloeg de Condeza haren sjaal om, sloot hare schrijftafel dicht en sloop uit de kamer in de gang waarin de graaf haar juist te gemoet kwam.

— Dacht ik het niet dat gij uw lievelingstafereel van avond weer in oogenschouw zoudt nemen, zeide hij tot de Condeza, toen ik de zon zoo heerlijk achter de bergen zag ondergaan. Ik denk dat dit natuurtooneel zich van avond nog met veel schooner kleuren voor u zal voordoen dan gister. Ik sta juist gereed om u ook bij middel van de kunst een trouwe afbeelding van de natuur te verschaffen, want ik zal aanstonds naar den schilder rijden en de schilderij uit mijnen naam bij hem bestellen.

Het bloed vloog Gabriëlla naar de wangen.

— Ach, beste oom, ge zijt al te goed! zeide zij op een onvasten toon.

— Neen, neen, lieve!

— Ik ben u zoo dankbaar voor uwe oplettendheid. Ik had het eigenlijk niet zoo ernstig gemeend en ik geef u zooveel moeite.

— Geen moeite, slechts vreugde, Gabriëlla. Ik heb het aan Bernardo stellig moeten beloven dat ik vandaag nog de schilderij zou bestellen en al mocht het u dan ook niet bijzonder aangenaam zijn zoo zal Bernardo zich toch zeer gelukkig gevoelen in de bewustheid dat hij tot de vervaardiging daarvan medegewerkt heeft. Wat ziet gij er bekoorlijk uit!

Dit zeggende streek de graaf de jonge senorita over de gloeiende wangen.

Hij voegde er bij :

— Snel nu naar het meer! Zie hoe de hemel zich reeds kleurt. Gij zult van avond zeker niet heel vroeg het maal nemen en dus heb ik de vergunning wel om ook wat langer bij mijn vrienden in de stad te vertoeven. Ik zal daar wel wat nieuws vernemen omtrent oorlog of vrede.

De graaf bracht zijne nicht het kasteel uit.

Daarvoor stond het rijtuig reeds op hem te wachten. Hier wenschte hij Gabriëlla veel genoegen op haar watertochtje, stapte in het rijtuig en reed weg terwijl hij Gabriëlla nog een kushandje toewierp.

Het meisje haalde ruimer adem.

Met vluggen, lichten stap snelde zij over het grasperk naar het meer.

— Beste Sivene, zijt gij reeds hier? zeide zij de trap afdalende.

— Ja, senorita.

Zij stapte in de gondel en wierp een uitvorschenden blik op het meer.

Dan vervolgde zij :

— Is er nog geen boot te zien?

— Neen, condeza. De zon is eerst even onder gegaan dus zal senor Evraert pas van wal steken, antwoordde Sivene.

Zij stootte de gondel van de trap af.

— Geef mij een der riemen om niet zoo werkeloos te zitten, zeide Gabriëlla.

Zij plaatste zich naast haar vertrouwelinge op de bank en plaste in het water.

Licht en snel gleed het scheepje over het meer.

De avondhemel kleurde zich bloedrood.

Enkele kleine wolkjes schitterden als gouden veertjes op het uitspansel.

De overkant van het meer verdween in de purpere schaduw der toenemende duisternis toen Gabriëlla eensklaps opsprong, den roeiriem liet vallen en op een juichenden toon uitriep :

— Daar komt eene boot!

— Ja, condeza.

— Kijk maar eens om, Sivene. Kunt gij haar onderscheiden?

— O ja, condeza, ik zie haar duidelijk.

— Laat ons dan nog eens warm doorroeien opdat wij sneller varen dan mijn verloofde, zeide Gabriëlla verheugd.

Zij deed de roeiriemen, met inspanning van al hare krachten, door het water gaan.

— Ja, ja, hij is het! zeide zij na eene poos terwijl zij omzag.

— Zoo snel hebben wij de gondel nog nooit over het meer doen vliegen.

— Werkelijk, Sivene, het scheepje vliegt!

Bruisend steeg het schuim vóór de voorplecht op doch nog veel sneller kwam de Vlaming aanroeien.

— Francisco! riep Gabriëlla van verre.

De twee bootjes kwamen naast elkander liggen.

Oogenblikkelijk sprong hij in de gondel.

— Zeg mij, Francisco, is het verkeerd uit het ongeluk van anderen een oorzaak tot eigen geluk te maken. Als het werkelijk niet goed is dan heb ik er toch geen kwade bedoelingen mede gehad toen ik van de reis van don Bernardo naar die ongelukkigen om u de geliefde mijns harten van avond op het meer weer aan te treffen. Het was toeval en heb ik dan met hetzelfde geluk dat mij thans ten deel valt van morgen gedurende de vroegmis opgeofferd? Ach neen in onze reine liefde kan geen verkeerdheid liggen.

— Neen, neen, Gabriëlla, gij kunt geene verkeerdheid begaan want de hemel zelf straalt uit uwe oogen. Het slechtste zelf zou als het door u gedaan was goed worden.

— Gij zijt al te toegevend voor mij, Francisco. Ik kan wel eens heel boos worden, vandaag zeide mijn oom het nog aan de tafel en berispte mij dat ik Avalos ter hulp had willen roepen en toch deed ik dit slechts om aan hen die in ongeluk en ellende gedompeld zijn hulp te verleenen, maar volstrekt niet om dan Bernardo weg te zenden en mij daardoor eenige zalige uren in uw bijzijn te verschaffen.

— Gij spreekt van onrecht, mijn Gabriëlla, maar bestaat er wel grooter onrecht dan dat men uw hart zoo onbarmhartig, zoo wreed met voeten treedt! Zeg mij, wie heeft zulk een recht op u? Waarom moeten wij ons verschuilen en onze liefde voor de wereld verbergen! Is er eene liefde die meer recht op het helderste licht heeft dan de onze? En dan ons met bedreigingen, met vergift en dolk te willen verschrikken!

Evraert had hierbij een zeer ernstigen toon aangeslagen.

Gabriëlla gaf een wenk met de oogen.

Zij wendde zich vriendelijk tot hare dienstmaagd en zegde :

— Sivene, gij kondt in de boot van mijnheer Evraert wel wat rondroeien. Houdt daarbij een waakzaam oog op het meer geslagen en als gij eene boot bemerkt die op ons afkomt moet gij ons terstond verwittigen.

Dit bevel scheen aan het meisje welkom te zijn want met een verheugden blik op hare meesteres geslagen sprong zij in het schuitje en was binnen weinige sekonden zoover verwijderd dat zij de gesprekken van het verliefde paar niet meer kon hooren.

— Ja, gij hebt gelijk, Francisco, er is geen verschooning voor te vinden dat men mij zulk een dwang aandoet en alleen de angst en de zorg voor uwe veiligheid hebben mij er van teruggehouden om mij openlijk tegen het geweld aan te kanten. Maar wat baat al dat dralen? Er komt daardoor geen verandering in de zaak. Luister nu naar mijne meening omtrent den toestand waarin ik mij bevind en zeg mij dan wat ik doen moet. Het is niet alleen de hartstocht dien Bernardo voor mij koestert welke hem eene verbintenis met mij wenschelijk doet achten, het is mijn vermogen dat hij in handen wil houden en dat hem door een huwelijk met mij of door erfenis wanneer ik ongehuwd sterf moet ten deel vallen.

— Er is slechts een middel om u, mijn Francisco, vervolgde zij, nadat hij met de betrekking waarin wij tot elkander staan bekend geworden is tegen zijne vervolging te beveiligen en dit bestaat hierin dat ik hem alle hoop beneem om na uw dood van mij te erven. Mijn oom is niet rijk en hij zoowel als Bernardo zouden zich zonder mijn vermogen niet meer met de weelde kunnen omgeven waaraan zij gewoon zijn. Ik zal hun dit door een vrijwillig geschenk mogelijk maken en dan het overige van mijn bezittingen zóó op u overdragen dat mijn vermogen na mijn dood aan u of aan uwe bloedverwanten vervalt. Dan heeft Bernardo er geen belang meer bij om u naar het leven te staan.

— Maar, beste Gabriëlla, gij zijt al te bezorgd. Wie mijn leven wil hebben moet het zijne daarvoor in de weegschaal stellen en dan is het nog de vraag... wierp Evraert tegen.

— Hoor eens, Francisco, viel Gabriëlla hem in de rede, gij kent ons land niet; er zou-

den u honderd dolken op ieder schrede die gij deedt volgen zoodra onze liefde aan Bernardo ter kennis kwam. En wat vermogen moord en kracht tegen sluipmoord?

Het was alsof een koude rilling Gabriëlla bij deze woorden over de leden ging.

Zij verborg haar gelaat in de handen en zeide met bevende stem :

— Neen, neen, Francisco, voor u mag geen dolk gewet worden.

— Wees maar niet zoo bang, mijn engel. Gij stelt u de zaak donkerder voor dan zij werkelijk is, viel Evraert haar in de rede.

— Och, beste Francisco, de zaak is wel veel erger dan gij denkt. Gij kent het hatelijk karakter van Bernardo niet en weet ook niet welke middelen hem ten dienste staan om zijn doel te bereiken. Zooals ik u zeide moet ik hem de gelegenheid benemen om met uwen dood zijn voordeel te doen. Dan valt zijn dolk machteloos neder. Ik zal aan mijn oom de zilvermijnen in eigendom geven dan hebben beiden veel meer dan zij noodig hebben om op denzelfden voet voort te blijven leven. Ik zal Avalos omtrent mijn toestand inlichtingen geven en door bemiddeling van hem mijn geheel vermogen aan u vermaken en dan, Francisco, moet de geheele wereld het weten dat ik met mijne gansche ziel aan u toebehoor.

— Zooals gij wilt, lieve. Wees slechts de mijne zoodra het u mogelijk is want ieder uur zonder u wordt mij eene pijnigende eeuwigheid, antwoordde Evraert en vervolgde daarop op een vroolijken toon :

— Ik heb iets voor u meegebracht en ben verwaand genoeg te meenen dat ik u daarmee genoegen zal doen.

Dit zeggende haalde hij een gouden medaljon uit zijn zijzak te voorschijn, deed dit open en overhandigde het aan Gabriëlla.

— Maar, Francisco, lieve, beste Francisco, gij zelf! riep zij buiten zichzelve van vreugde uit, terwijl zij in het gouden medaljon het miniatuur-portret van Evraert ontdekte.

Daarop sloeg zij haar arm om zijnen hals en zoende hem met dankbaarheid.

— O! hoe zal ik er u voor danken dat gij mij hierdoor de vervelende, onuitstaanbare uren verkort waarin ik van u verwijderd ben. Dank! dank! mijn innigsten dank! mijn alles, mijn leven!...

Het portretje was inderdaad meesterlijk uitgevoerd.

Gabriëlla vertelde aan Evraert dat haar com naar de stad gereden was om bij hem eene schilderij, die den ondergang der zon op het meer voorstelde, te bestellen en dat hij eerst laat naar huis zou terugkeeren.

Zij bespraken op welke wijze zij de afwezigheid van Bernardo ten nutte zouden maken om elkander meermalen te zien.

Zij kwamen overeen het geheim hunner liefde te bewaren totdat de rust in het land hersteld was hetgeen nu spoedig het geval zou wezen naar zij hoopten.

De nacht was reeds aangebroken.

— Kunt gij daarginder die vooruitspringende landtong, die groep hooge boomen zien? vroeg Gabriëlla.

— Ja, lieve.

— Daar staat onder hooge, prachtige magnolia's een wonderschoon priëel van heerlijk bloeiende lianen gevormd. Het is het liefste plekje dat ik in het gansche park ken; daarheen volgt mij ook nooit iemand omdat ik dit uitdrukkelijk verboden heb. Ik geloof bijna, Francisco, dat wij elkander daar zonder eenig gevaar 's avonds zouden kunnen ontmoeten, want als gij verderop over het meer vaart, dan kan niemand u uit het kasteel zien. Het prieel staat vlak aan het meer, zoodat gij ieder oogenblik in de boot kunt springen en wegroeien, en Sivene zou ons wel van de nadering van een derde verwittigen. Mijn verblijf in dit prieel trekt op het kasteel de aandacht niet omdat ik mijn avonden reeds sedert jaren daar doorgebracht heb. Integendeel mijn geregeld varen op het meer zou lichtelijk argwaan kunnen wekken. Weet ge wat we zullen doen? In het vervolg zullen wij daar elkander ontmoeten maar niet meer op het water.

Op een teeken van Gabriëlla kwam Sivene aanroeien en te zamen gingen zij het prieel bezichtigen.

. . . . . .

Evraert had zich bij het leger aangesloten en had penseel en palet ter zijde gelegd. Dagelijks nam hij deel aan de oefeningen in den wapenhandel.

Doch de avond voerde hem steeds het geluk in de armen, waartoe hem, na zonsondergang eene boot over het meer droeg. Men was er op het kasteel zoo aan gewoon geraakt dat de condeza Gabriëlla wanneer de zon ter kim neigde zich naar het prieel begaf en daar hare avonden doorbracht dat het niemands argwaan wekte.

De oude graaf zelf wilde haar niet in haar eenzaamheid storen omdat hij wist dat het

haar niet aangenaam zou zijn en zij dit aan alle overige huisgenooten verboden had.

Wilde hij haar spreken of voor het avondmaal roepen dan wist ieder op het kasteel dat Sivene zich op den weg naar het prieel ophield. Aan haar werd dan opgedragen dit bericht aan haar meesteres te doen toekomen.

De zorgeloosheid van het gelukkige paar werd echter door een onverwacht voorval gestoord.

Bernardo is daar! klonk het op zekeren dag.

Inderdaad op zekeren namiddag was hij onvoorziens op het kasteel verschenen.

Hij keerde terug van de mijnen.

Daar had hij allle schikkingen gemaakt om het werk spoedig weer aan den gang te brengen. Hij had nieuwe beambten aangesteld en van Leduc en dezes familie bracht hij het bericht dat allen in de vlammen hunner woning waren omgekomen.

HOOFDSTUK VII

VOOR HET DRAMA

— Och! heilige Maagd! riep Gabriëlla op zekeren avond dat zij van het prieel terugkeerde, met bevende stem uit, ik heb zijn portret verloren!

En in haar sidderende handen hield zij den gouden ketting die om haar hals hing en waaraan geen medaljon meer hing. De schrik had haar zoodanig overmeesterd dat zij radeloos aan den grond genageld stond.

Zij keek wanhopig naar de plaats van den ketting waar het medaljon vastgehecht was.

— Ik zal dadelijk naar het prieel terugkeeren, Condeza. Ik zal het stellig wedervinden, zeide Sivene.

Zij wilde wegsnellen.

— Neen, Sivene, het is beter dat gij hier blijft. Het is in de laan te donker, gij zoudt misschien op het medaljon trappen en zoo zou het onder het zand geraken. Laat ons den dag afwachten dan ga ik met u mede en zoeken wij het te zamen.

Zij plaatste zich voor het raam en blikte droomerig naar buiten.

Van den ganschen nacht kon zij geen rust genieten.

Toen het eerste morgenrood de kruinen der bergen kleurde opende zij het venster.

Haar onrust en haar angst hadden nog toegenomen hoe meer zij het gevaar overdacht dat er voor haar geluk kon uit voortspruiten als het portret van Evraert in vreemde handen kwam.

Zij luisterde naar ieder geluid, in de vrees dat er iemand vóór haar naar het prieel zou gaan en met toenemend ongeduld zag zij het aanbreken van den dag te gemoet. Eindelijk werd de morgenschemering in het park zichtbaar en duidelijker kon Gabriëlla de voorwerpen in de nabijheid van het kasteel onderscheiden.

— Wij zullen gaan, Sivene, misschien vinden wij het medaljon vóór iemand het park doorkomt, zeide het meisje met een beklemd hart en verliet met hare dienstmaagd het vertrek.

Langs denzelfden weg dien zij eenige uren geleden gevolgd hadden gingen zij in het park, hielden de oogen onafgewend op den grond gevestigd en bereikten langzamerhand de laan zonder het kleinood gevonden te hebben.

Overal, onder het hooge geboomte zoekende, naderden zij eindelijk het prieel terwijl de angst van Gabriëlla bij ieder oogenblik toenam.

Ook het prieel was doorzocht.

Nergens had de glans van het goud haar in de oogen geblonken. De wanhoop maakte zich van Gabriëlla meester.

Zij moest en zou het medaljon terugvinden!

— Ik moet het in de laan verloren hebben, zeide zij snikkend tot Sivene.

Beiden liepen daarop langzaam terug en keken onder ieder blad dat op den grond lang.

Op dit oogenblik begaf don Bernardo zich naar het raam.

Een akelige droom had hem uit het bed gejaagd.

Hij had zich beangstigd en beklemd gevoeld en snakte naar de frissche morgenlucht die het vertrek binnestroomde.

Nauwelijks echter was hij aan het raam gekomen of zijn blik viel op Gabriëlla en dezer dienstmaagd.

Verrast en verwonderd trad hij achter de gordijnen terug om haar gade te slaan zonder door haar bemerkt te worden.

Wat konden zij zoeken en dat al zoo vroeg in den morgen?

Gabriëlla was toch den vorigen dag, voor

zoover hem bekend was, niet in het park geweest!

Hoe ijverig zochten zij, hoe lichtten zij ieder blaadje op en... droogde de condeza haar oogen thans niet af?

Zonderling!

Wat zij zocht moest iets van hooge waarde zijn.

De nieuwsgierigheid van don Bernardo nam met iedere minuut toe.

Hij verloor Gabriëlla niet uit het oog en zijne verbazing nam nog meer toe toen hij haar naar de zijdeur van het kasteel zag gaan.

Hij luisterde...

Hij hoorde Gabriëlla met hare dienstmaagd voorbijsluipen om naar haar vertrekken te gaan.

Haastig kleedde hij zich aan, zette zijn hoed op, snelde het kasteel uit en het park in.

Langs allerlei omwegen begaf hij zich langs de laan uit dewelke hij Gabriëlla had zien komen, om daar naar het verlorene te zoeken ofschoon hij niet wist waarin dit bestond.

Hij was reeds in het midden der laan gekomen en begaf zich naar het uiteinde daarvan om van daar, weder zoekende, naar het kasteel terug te keeren.

Spoedig stond hij voor het prieel zonder iets ontdekt te hebben.

Hij keek nu het prieel in...

Bank en tafel vond hij ledig... op den grond lag niets dan enkel afgevallen bladeren...

Hij wendde zich om ten einde door de laan terug te keeren toen hij in 't voorbijgaan van het grasperk plots uitriep:

— Wat is dat?

Daar blonk iets!

Vol blijde verrassing liep Bernardo daarop toe en zag met uitvorschenden blik naar het gras waarin hij thans een gouden voorwerp bemerkte.

Hij raapte het op...

't Was een medaljon! en waarschijnlijk hetzelfde voorwerp waarnaar de condeza met zooveel ijver gezocht had. Hij wilde een woord van dank van hare lippen verdienen... Toch moest zij nog eenige dagen daarna zoeken opdat het herkrijgen van het gezochte voorwerp voor haar van nog des te meer waarde zou worden.

Doch wat zou er wel in het medaljon zitten?

Waarschijnlijk het portret van haar vader of haar moeder! Don Bernardo keerde het medaljon naar alle kanten om ten einde te zien waar het open ging.

Na eenige oogenblikken bemerkte hij de veer en drukte daarop...

Het sprong open...

— Ha! riep Bernardo en deinsde terug, een man!... Wel, drommels, de schilder Evraert!

Dit zeggende hief hij het miniatuur-portret in de hoogte om het op den grond te verbrijzelen, doch, bij nader inzien kwam hij daarvan terug.

Hij stond als verstijfd en staarde het miniatuur-portret aan als dreigden zijne oogen uit hunne kassen te springen. Zijn hoed was hem van het hoofd gevallen... zijn haren rezen ten berge en zijn tanden klemden zich krampachtig op elkander.

— Slang! zeide hij met een stem die van woede beefde.

Hij bezag het portret als wilde hij het met zijn blikken doorboren.

— Daarom was de nood zoo dringend in de mijnen en moest ik bij nacht en ontij vertrekken opdat ik u niet in den weg zou staan bij het houden uwer bijeenkomsten met dezen schurk!

Daarom moest ik u naar dat verwenschte portret vergezellen!

En om dezen schilder moest ik voor uw geleider spelen!

Daarom moest mijn vader voor u de schilderij van den ondergang der zon op het meer bij hem bestellen!

Daarom moest hij met ons in den Alameda wandelen!

O! ik doorzie thans geheel het helsche spel.

Maar nu speel ik mede! Wij zullen eens zien wie den hoogsten troef heeft!

Bij deze woorden balde Bernardo zijne dreigende vuist en hief haar naar het kasteel op.

— Maar wanneer heeft zij hier dit kleinood verloren? vervolgde hij en vestigde zijn blik op den grond.

Gister is zij toch niet hier geweest bij mijn weet! Of is zij zonder iets te zeggen naar het prieel geslopen?

Dit prieel is getuige geweest van hun geluk, het zal ook getuige zijn van hunne wanhoop!

Bernardo stampte van woede.

— Zie! vervolgde hij en wees op den oever, het gras is nog pas plat getreden. Hier loopt zijn spoor naar de boot die hem herwaarts gebracht heeft. Nog eenmaal, kerel, moet gij hier aan land stappen maar dan ook nimmer weder naar uw scheepje terugkeeren. Hier, condeza, ligt uw kleinood. Het mag u weder in uwe

zalige rust in slaap wiegen en u nog éénmaal in de armen van uwen geliefden voeren.

Dit zeggende legde Bernardo het medaljon in het gras neder maar zóó dat men het gemakkelijk kon zien.

Daarop nam hij zijn hoed, wierp nog een blik van woede vlammend op het gouden medaljon en snelde langs denzelfden weg dien hij gekomen was naar het kasteel terug.

Daar zette hij zich voor een raam neer en wachtte van minuut tot minuut totdat de condeza of hare dienstmaagd zich weder zoude vertoonen want dat zij het zoeken van den verloren schat nog eenmaal zouden ondernemen, daar omtrent bestond bij hem geen twijfel.

Intusschen hadden zij zich nog niet vertoond.

Een knecht kwam bij don Bernardo in de kamer met het bericht dat het ontbijt gereed stond.

Hij ging naar den spiegel om aan zijn gelaatstrekken een kalmer uitdrukking te geven want hij gevoelde dat eene bloedige daad daarop geschreven stond.

Hij ging naar de ontbijtzaal om Gabriëlla op de gewoon hartelijke wijze te begroeten.

Doch zij was er nog niet.

De oude graaf bevond zich reeds in de zaal en beantwoordde het halfluid « goeden morgen » van zijn zoon.

Daarop gingen beiden naar verschillende ramen en vestigden een blik op het park om te zien of de condeza nog niet kwam toen Sivene met een eerbiedigen morgengroet binnen trad en zeide:

— De doorluchtige condeza laat zich verontschuldigen. Zij is niet al te wel en verlangt op hare kamer te ontbijten.

Bernardo sloeg een boosaardigen blik op het meisje doch zeide op een deelnemenden toon:

— Het spijt ons zeer dat de ongesteldheid der condeza ons van het genoegen van haar bijzijn beroofd. Het waken gedurende den afgeloopen nacht zal haar gestel in den war gebracht hebben.

Sivene zag, zonder hem antwoord te geven, voor zich, belaadde het groote zilveren bord dat zij bij zich had met spijzen en dranken voor haar meesteres en verliet daarop ijlings de zaal.

Bernardo oogde haar met een onheilspellenden blik na en zette zich tegenover zijn vader aan tafel.

Herhaalde malen sloeg de oude graaf een uitvorschenden blik op zijn zoon doch verbrak het stilzwijgen niet dat deze bewaarde.

Nadat het ontbijt afgeloopen was toen de grijsaard opstond en naar de aangrenzende kamer ging volgde Bernardo hem op den voet en deed de deur achter zich toe.

De grijsaard wendde zich naar hem om en staarde hem vragend aan.

Doch Bernardo bleef met gekruiste armen voor hem staan en zeide:

— Nu is het door uwe lichtgeloovigheid en uwe verblindheid werkelijk zoover gekomen als ik het u een geruimen tijd geleden voorspeld heb.

— Ik begrijp u niet.

De oude graaf ontstelde.

— Gij zijt niet zeer begrijpelijk, inderdaad!

— Wat wilt ge van mij, Bernardo?

— Gij hebt het zoover laten komen.

— Maar ik weet van niets!

— Gabriëlla heeft zich een levensgezel en een erfgenaam van ons vermogen gekozen.

De graaf deinsde terug en werd doodsbleek.

— Onmogelijk, Bernardo, antwoordde hij.

Hij klemde zich aan de hoop vast dat zijn zoon zich vergiste.

Maar deze vervolgde:

— En toch waar!... Zij heeft hem gister avond nog ontmoet.

— Hoe weet gij dit?

— Ik heb daarvoor een onomstootelijk bewijs.

— Nogmaals, gij bedriegt u, Bernardo!

— Het is zoo.

— Wie heeft zij dan gekozen?

— Een uwer gunstelingen! Een genie! een kunstenaar! een Vlaming! een vreemdelinng!

— Maar wie toch?

— Mijnheer Evraert! riep Bernardo woedend uit.

En nu verhaalde hij aan den graaf wat er gebeurd was.

Deze stond als aan den grond genageld terwijl zijne wenkbrauwen zich telkens meer fronsten en zijn blik somberder werd.

Eindelijk, toen don Bernardo met zijn verhaal ten einde was, trad de grijsaard eensklaps naar hem toe, zag de kamer nogmaals rond als wilde hij zich overtuigen dat zij niet beluisterd werden en maakte toen, terwijl hij zijn zoon in de oogen staarde, een gebaar met zijn vuist als iemand die aan een ander een doodelijken steek wil toebrengen.

— Hij moest uit den weg geruimd worden,

zeide hij tot Bernardo. Hebben wij geen Spaanschen dolk meer?

— Nog heden nacht moet hij sterven, antwoordde Bernardo op fluisterenden, ijskouden toon. Ik ga terstond naar de stad.

— Waarom?

— Ik ga er José Carrillo over de zaak spreken. Er is in geheel Mexico geen man te vinden op wien men zoo goet staat kan maken.

— Zult gij hem vinden?

— Op de markt, hoop ik.

— Hij moet hulp medebrengen, want die Vlaming komt mij voor sterk te zijn als een leeuw.

— Carrillo is vlug als een slang, en wat baat sterkte tegen de punt van een staal wanneer dat eenmaal op iemands borst gericht is? Carrillo is almachtig; vreest niet de rechtbank, ja, de geheele regeering voor hem?... En hebben de militaire overheden het wel gewaagd hem tot soldaat te maken!... Als hij iets tegen iemand heeft dan wacht hem de dood, zeide Bernardo met een duivelschen lach.

— Maar het is lichte maan en als hij Evraert niet ongezien kan naderen dan zou deze den stoot kunnen afweren en met een nog beteren beantwoorden. Zeg hem dat hij hulp moet medebrengen. Hij heeft wellicht iemand onder zich op wien men zich kan verlaten? Die schilder is een vreemdeling hier in de stad; niemand zal zich over zijn dood bekreunen en er kraait geen haan over het gebeurde. Maar dood moet hij, daar is geen helpen aan!... Het meisje zal hem dan beweenen en door haar treuren niet aan een anderen geliefde denken. Zij moet echter geen vermoeden kunnen koesteren dat wij het geweest zijn die dezen slag beraamden.

— Dat zou gevaarlijk zijn, want dan zou zij ons wel eens het huis kunnen uitjagen. Wij moeten haar een gerucht ter oore laten komen dat de naijver van een zijner kunstgenooten zijn dood bewerkt heeft. Wie weet of het lot ons misschien niet gunstig is en de smart haar het leven kost.

Hier zweeg hij halfluid:

— Het veiligst zou voor ons wezen als zij het tijdelijke met het eeuwige verwisselde.

— Ik zal maar terstond naar de stad gaan. Let goed op of zij of hare maagd naar het medaljon zoeken en of zij het vinden, zeide Bernardo en verliet met haastige schreden het vertrek.

Ondertusschen zat Gabriëlla nog met een bekommerd hart op haar sofa.

— Ga nog eens in het prieel naar het medaljon zoeken, Sivene, sprak zij.

— Goed, Condeza.

— Als ik het niet terugvind, dan moet ge tegen den avond een brief aan het huis van den heer Evraert bezorgen opdat deze op zijne hoede zij.

Met de woorden:

— Volgaarne! volgaarne! Condeza! snelde Sivene de kamer uit.

In de laan die naar het prieel liep gekomen begon zij weder te zoeken, doch nauwelijks had zij het lusthuisje bereikt of de glans van het gouden medaljon blonk haar in de oogen.

Met een vreugdekreet ging zij er op toe, raapte het op en snelde nu als op de vleugelen des winds gedragen naar het kasteel terug.

Na eenige oogenblikken had zij de deur van Gabriëlla's kamer bereikt, opende deze en trad, het medaljon omhoog houdende, binnen.

— Zie eens, condeza, hier heb ik het!

— Goddank! riep het meisje en nam het kleinood aan.

Haar geluk kende geen palen, zij lachte en schreide tegelijkertijd. Zij omhelsde Sivene, zij had de geheele wereld willen omhelzen, ja, zou op dit oogenblik haren neef Bernardo zelf aan het hart gedrukt hebben!

Deze echter had de stad reeds bereikt en snelde naar het plein toe waar de markt bijna afgeloopen was.

Het ging er druk toe.

Duizenden menschen die kwamen en gingen drongen zich tusschen de kooplieden en de lastdieren in welke de goederen naar de markt gebracht hadden.

Honderden Indiaansche vrouwen zaten op den grond naast groote opengespreide matten, waarop geurige vruchten en heerlijke groenten opeengestapeld lagen.

Hier zat een mesties met een draagbaren vuurpot te schreeuwen en prees hare versche warme *tortillas* of taartjes aan; daar noodigde eene andere tot een maal van gestoofde *olla podrida* of hutsepot uit mengelmoes van vleesch en groenten bestaande en van alle kanten hoorde men tot een dronk van den kostelijken *pulque* uitnoodigen.

Waterdragers prezen hun frisch ijskoud water aan en boden het te koop.

Kleinhandelaars met een geheel magazijn van linten en kanten omhangen bewogen zich, onder het uitroepen van hunnen voorraad tus-

schen het gedrang der volksmenigte heen en weer en op een stoel staande roemde een tandmeester met een krijschende stem op zijne vaardigheid.

Bij eenige pilaren der bogen, die zich aan den kant van het plein welfden en eene reeks van magazijnen overdekten, stonden tafels, waaraan hazaardspelen gewaagd werden en rondom welke zich een dichte menigte nieuwsgierigen verzameld had, terwijl aan andere pilaren *evangelistas* of openbare schrijvers voor hunne tafeltjes zaten en brieven van allerlei aard voor het volk opstelden.

Die dienen aan de menschen tot schrijfmachien als zij zelven de pen niet weten te hanteeren.

De *evangelista* is de vertrouweling van het volk.

Don Pedro Serrano was een der beroemdste schrijvers en had zijn zitplaats bij een pilaar van deze bogen.

Des morgens droeg hij zijn tafeltje en zijn stoel naar dezen pilaar, haalde zijn inktkoker en zijn schrijfgereedschap voor den dag, zette een grooten bril op den spitsen arendsneus en begon met zijn dagelijkschen arbeid.

Onafgebroken zette hij dien voort totdat het toenemen der duisternis hem noodzaakte met zijn werk op te houden.

Er was zooeven een schoon meisje, een jonge mesties naar hem toegekomen.

Naar alle waarschijnlijkheid deelde zij een liefdegeschiedenis mede.

De evangelista hoorde haar mededeelingen aandachtig aan, brak ze nu en dan door eene vraag af en bewoog zijne lange magere vingers over het papier om aanteekeningen te nemen.

Dicht bij hem, aan een volgenden pilaar, stond don José Carrillo.

Dit was de gevreesde bravo van Mexico.

Een klant van Madre Pico!

Hij was een stevig gebouwd en gespierd man van middelbare lengte, met gitzwart haar en een zwaren baard, een sterk gebogen neus en groote donkere oogen.

Hij hield die altijd in gedachten verdiept, met een uitdrukking van onverschilligheid omtrent het hem omringende, op de golvende menschenmassa gevestigd.

Zijn kleeding had iets schilderachtigs.

De breede rand van zijn hoogen zwarten vilten hoed was aan den eenen kant opgetoomd en deed de weelderige, glanzige haarlokken zien die wanordelijk daaruit te voorschijn kwamen.

Het sierlijk gesneden zwart fluweelen wambuis, dat Carrillo droeg, was rijk met gouden boordsel versierd, met twee dichte rijen zilveren knoopen bezet en liet het openstaande witte hemd zien, tusschen hetwelk de borst, door de zon gebruind, te voorschijn kwam.

Om zijn hals was een geelzijden doek gewonden, welks kleur het vuurrood van den sjaal, die om zijn lijf geslagen was en waaruit het met zilver beslagene hecht van een lang mes stak, nog meer deed uitkomen.

Zijne zwarte broek, aan beide zijden met zilveren knoopen bezet, stond van de knie tot aan den voet wijd open en liet een witte wijde onderbroek zien, die op de lage laarzen neerviel.

Echt Mexicaansche kleeding.

Hij blies den rook zijner sigaar in dikke wolken voor zich uit.

Van tijd tot tijd keek de evangelista don Pedro Serrano naar den bravo met een blik waaruit scheen te blijken dat diens nabijheid hem niet aangenaam was.

Op zulk een oogenblik bemerkte hij, hoe er op eens gloed in de oogen van Carrillo kwam en hoe zijn blik dien van een ander beantwoordde.

Eensklaps liep don Bernardo de Campanas de tafel van den schrijver voorbij en werd al spoedig op eenigen afstand door den bravo gevolgd.

Don Bernardo had zich overtuigd dat deze zijn wenk begrepen had en hem van verre volgde.

Hij sloeg de straat San Francisco in die hem spoedig in de Alameda bracht.

De lezer herinnert zich dat de Alameda het publieke park en wandelplaats is van Mexico.

Op het oogenblik dat hij door het ijzeren hek binnentrad zag hij nogmaals om...

Het moest zijn dat zijn onderzoek hem bevredigde want met verhaasten tred trad hij eene dichtbegroeide laan in waar hij bleef staan.

Carrillo verdubbelde thans ook zijne schreden en had spoedig den jongen graaf ingehaald.

— Ik ben tot den dienst van Uwe Genade! zeide de bravo met een deftige buiging.

Hij had zijn hoed afgenomen maar zette dezen weder terstond op en sloeg een bespiedenden blik in het ronde.

— Carrillo, ik heb wat voor u, zei Bernardo.

— Zooveel te beter, Senor.

— Zijt gij bereid?

— Ja.

— Dezen nacht?

— Te allen tijde voor Uwe Genade!

— Er is een vreemdeling die mij in den weg staat.

— Wij zullen er hem uitruimen.

— Hij zal van nacht over het meer naar de landtong, bij het prieel varen.

— Zeer goed.

— En op mijne buitenplaats een ongevraagd bezoek brengen.

— *Suave*, senor.

— Het moet voor de laatste maal wezen.

— Zeer goed, don Bernardo! Wie is die vreemdeling?

— Is het noodig?

— Ik dien vooraf te weten met wien ik kennis zal maken.

— Het is een Vlaming.

— Zoo! Gewis een der officieren van Maximiliaan?

— Neen!

— Een eenvoudige soldaat van het Belgisch leger?

— Ook niet.

— Zoo, niet?

De bravo dacht na.

— Als het geen soldaat is of ook geen officier van Maximiliaan, dan geef ik het op.

Hij sloeg de hand aan het voorhoofd.

— Het is misschien een muziekant? vroeg hij.

— Neen, een schilder.

— Zijn naam?

— Waartoe goed?

— Ik ken hem misschien, ging de bravo voort.

— Francisco Evraert.

— Ziet ge wel!

— Wat?

— Ik ken hem zeer goed. 't Is een knappe kerel en een groot kunstenaar. Het is jammer voor hem, zeide Carrillo schouderophalend.

— Maar niet jammer voor uwe beurs, antwoordde Bernardo. Gij wilt toch?

— De beurs gaat vóór alles.

— Goed zoo.

— Wat verder?

— Ik zal u morgen avond op deze plaats, wanneer gij uw werk volbracht hebt en de schilder dood is, duizend piasters betalen.

— Ik ken uwe mildheid uit vroegere tijd, toen ik aan Uwe Genade in de zaak van eer, die gij met generaal Passano hadt, als ware het toevallig ter hulp moest komen. Het was mijn staal dat een einde stelde aan de roemrijke loopbaan van dien man. Morgen avond, na zonsondergang, zal ik hier het geld komen ontvangen. Maar komt de kunstenaar alleen? vroeg Carrillo.

— Hij komt alleen.

— Zooveel te beter.

— Maar zal in het prieel eene samenkomst met eene senora hebben. Stapt hij aan land, voordat deze zich vertoont, maak dan maar dadelijk een eind aan zijn leven opdat zij hem dood vinde.

— En als de senora eerst komt?

— Wacht alsdan tot zij zich weder verwijderd heeft.

— Dus geen hulp noodig?

— Jawel, breng hulp mede, Carrillo! De kerel is sterk als een leeuw en zou zich misschien weten te verdedigen, zeide Bernardo met een vlammenden blik.

— Dat zal wel niet noodig zijn, ik alleen...

— Ik zeg dat hij sterk is.

— En ik dan? stak de bravo de borst op.

— Ja, ik weet het. Maar een steek stoot zoo gemakkelijk af. Men kan nooit weten.

— Ik strijd tegen tien kerels.

— Ik weet het, maar ditmaal hangt er te veel van af, en mislukt het spel, dan is het zeer gevaarlijk.

— Laat maar, Genade, ik vereffen den boel. Ik wil dat mij niemand vergezelle.

— Neen, ik verlang het.

— Nu, 't is goed, Uwe Genade, ik zal uw verlangen inwilligen. Ik doe anders liefst mijne zaken alleen. Heeft Uwe Genade nog iets te bevelen?

— Neen.

— 't Is maar dat men ons hier te zamen zou kunnen zien, antwoordde de bravo.

— Gij hebt gelijk. Handel spoedig en overleg.

— Tot morgen.

— Adios.

Dit zeggende, groette Bernardo den bandiet en spoedde zich daarop ijlings door de laan, terwijl Carrillo in de tegenovergestelde richting het park verliet.

De gitzwarte oogen van den adellijken schurk gloeiden van vreugde. Zij drukten een onheilspellende krachtdadigheid uit.

Wanneer hij op de openbare plaats was gekomen, speelde er om zijn lippen een triumfeerenden glimlach en mompelde hij bij zich zelve:

— Van avond, en dan is alles gedaan!

HOOFDSTUK VIII

DE SLUIPMOORD

Met een gelaat waarop geluk te lezen stond vertoonde de condeza Gabriëlla zich dien dag aan tafel.

Beide graven, zoowel vader als zoon, gaven hunne blijdschap te kennen dat zij zoo spoedig van hare onpasselijkheid hersteld was.

De twee valschaards wedijverden met elkander in betuigingen van de hartelijkste toegenegenheid en de meeste vereering voor haar.

Ditmaal maakte Gabriëlla na het noenmaal van de siësta gebruik om gerust en lang te slapen want zij wist dat Evraert zeker hetzelfde zou doen.

De trouwe dienstmaagd ging in een zetel bij het bed harer meesteres zitten.

Zij vonden verademing na den storm die hare gemoederen zoozeer beroerd had.

Het was reeds laat toen de condeza hare kamer verliet en zich naar de verandah begaf.

Zij trof er den ouden graaf aan.

Een frisch verkwikkend koeltje woei haar van het meer toe en verdreef de drukkende warmte welke de zon, die reeds ten westen neigde, had achtergelaten.

Gabriëlla voelde zich zoo opgeruimd, zoo gelukkig dat zij dit gevoel gaarne aan ieder ander zou medegedeeld hebben.

Met dezen wensch vervuld noodigde zij haren oom en Bernardo uit zich den heerlijken avond ten nutte te maken en met haar een rijtoertje langs de oevers van het meer te doen.

Beiden verklaarden zich verrukt over Gabriëlla's welwillendheid te hunnen opzichte.

Het rijtuig der condeza moest terstond voorkomen en al spoedig reed zij met haar oom en neef weg.

Het meisje hield bijna alleen het gesprek gaande en bemerkte door de opgeruimdheid die haar vervulde, niet dat haar gezellen slechts met moeite het vroolijke lachje op hun gelaat konden behouden.

Onheilspellende uitdrukkingen kwamen het alle oogenblikken verdringen.

Zij dachten aan niets anders; zij hoorden hare woorden vol begeestering niet over de schoonheid der natuur.

Zij schrikten telkens weder uit hun sombere overpeinzingen op.

Het was dan of zij zich op eene groote onvoorzichtigheid betrapten en plooiden terstond hunne lippen tot een vriendelijk lachje.

Bij het gloeien van het avondrood keerden zij naar het kasteel terug.

Gabriëlla voelde zich afgemat en wenschte alleen te zijn.

Zij snelde naar het prieel, naar de plaats die zoo dikwijls getuige was geweest van haar geluk.

Daar zou voor haar de hemel zich weer ontsluiten!

Met al de innigheid van haar rein liefhebbend hart viel zij op de bank neder en gaf zich over aan zoete droomen.

Het werd rustig en stil om haar heen.

Ook haar ziel kwam meer tot kalmte.

Alle gevaren waren vergeten en slechts de zaligheid die zij in de gesprekken van Evraert zou smaken hield haren geest bezig.

Eensklaps kwam Sivene en riep haar voor het avondmaal.

Gabriëlla verborg het portret van haren beminde hetwelk zij in de hand had gehouden.

Zij volgde haar dienstmaagd naar het kasteel.

Op dien avond begaven zich allen vroeg te bed.

De oude graaf scheen vermoeid te zijn en begaf zich naar zijne kamer.

Don Bernardo volgde nadat hij de condeza eene aangename nachtrust toegewenscht had.

Gabriëlla snelde ook met een hart dat van vreugde klopte naar hare vertrekken.

Alles scheen tot haar geluk mee te werken.

Ditmaal hoefde zij geene vrees te koesteren voor Bernardo. Deze kon reeds onder het avondmaal zijne oogen niet meer openhouden en ditmaal kon zij gerust naar het prieel snellen met Sivene en haren geliefde opwachten.

Zij zag hoe laat het was.

Negen uur!

Thans moest haar geliefde in de boot stappen om naar haar toe te snellen.

Zij sprong op, sloeg een sjaal om de schouders en Sivene opende zachtjes de deur.

Beiden slopen zonder eenig gedruisch te maken door de gang naar buiten.

Op de vleugelen des geluks snelde Gabriëlla, door haar dienstmaagd gevolgd, in de lommerrijke laan.

Zij vermoedden niet dat vier waakzame oogen uit de ramen van het kasteel op haar gevestigd waren!

Zij wist niet dat de oude graaf en Bernardo met gloeiende blikken haar achterna gluurden en luisterden met gespannen aandacht!...

Arglooze hinde vermoedde zij niet dat verraad en moord in het gras verscholen lagen.

Zij bereikten te zamen het prieel.

De Vlaamsche kunstenaar was er nog niet.

Gabriëlla sloeg een blik op het meer en luisterde met gespannen aandacht.

De liefde hoort scherp...

Een zacht geluid trof de ooren der Condeza.

Het was het vurig verlangde plassen der roeiriemen in de verte.

Spoedig kwam dit geluid naderbij.

Haar oog volgde de richting door het oor aangewezen en al spoedig herkende het meisje de boot die den geliefde tot haar voerde.

Hoe klopte haar hart!

Hoe trilde haar zenuwen!

Reeds kon ze het waaien der lokken van den aanbeden man zien, want hij had den breedgeranden hoed afgezet.

Zij moest hem verrassen.

Spoedig zette zij zich met Sivene achter het geboomte neder en wachtte zijne komst met ingehouden adem af.

Evraert had den oever bereikt, legde zijne boot vast en snelde het grasperk op naar het prieel.

Gabriëlla kwam uit hare schuilplaats te voorschijn en vatte hem bij den arm.

— Mijn beste Francisco! riep zij in de overmaat harer vreugde uit. Ditmaal heb ik op u gewacht.

Nu waren al het lijden en al de gevaren des levens vergeten!

Suist, verkwikkende koeltjes, om de lokken van het gelukkige paar!

En, lieve maan, laat uwe stralen door het dichte bladerendak op hen nedervallen en op hun gezichten spelen!

Zing, o kleine spotvogel, uw verliefd gezang bij het nest van uw gaaike, uwe teedere minneklachten vallen als balsem in de beide harten!

Ruischt en kabbelt, gij golfjes van het meer aan de voeten dier twee gelukkigen.

Gelukkig ja, maar voor hoelang nog!

Hoeveel tranen zullen zij weldra moeten storten.

Een heilige stilte ligt over land en meer.

Het avondkoeltje speelt fluisterend in de toppen der boomen.

Maar lang mochten zij te zamen niet vertoeven en Sivene die op enkele schreden achter hen wandelde, hoorde den kunstschilder zeggen:

— De tijd van scheiden naakt, mijne lieve Gabriëlla. De nacht gaat invallen. Ga thans naar het kasteel. Mijn hart blijft bij u en morgen vroeg in de eerste mis zullen wij elkander wederzien.

— Ja, wij moeten scheiden, sprak het meisje, daar hoor ik anders nog het plassen van roeiriemen in het water. Doch in de schaduw der laan kunt gij mij nog uw geleide schenken. Thans volgt ons geen verraderlijke bespiedende blik, alleen Sivene is bij ons.

De geliefden vertraagden hunne schreden...

Tot afscheid wisselden zij nog eeden van eeuwige liefde en trouw.

Gabriëlla en Sivene keerden nu ijlings naar het kasteel terug.

De dienstmaagd bleef aan de zijdeur staan en Gabriëlla wilde deze juist binnentreden...

Plots klonk een schot in het park!

— Hulp! hulp! schreeuwde de condeza.

Met haastige schreden snelde zij naar de laan terug en den dolk, dien zij altijd bij zich droeg, haalde zij uit de plooien van haar gewaad.

— Hulp! hulp! schreeuwde zij weder uit al hare macht.

Toen zij de eerste boomen der laan bereikte bemerkte zij Evraert die met twee mannen worstelde.

De dolken schitterden en flikkerden in het laatste avondschemeren.

De schilder greep een der bandieten en stiet hem met een reuzenkracht van zich.

Deze stoof terug en tuimelde op den grond.

Op hetzelfde oogenblik wendde hij zich naar den anderen moordenaar en stiet hem zijn dolk tot aan het gevest in de zijde.

Bij dezen stoot gevoelde hij dat ook het staal van zijn tegenstander hem in de borst drong en een ijskoude huivering hem over de leden ging.

De bandiet viel op den grond.

Carrillo, wien Evraert's pistoolschot het dijbeen verbrijzeld had, lag op een korten afstand vandaar in het gras.

Hij riep zijn gezel met een woedende stem toe:

— Steek hem overhoop, Pedrillo, en breng mij naar de boot.

De schilder had zich reeds naar den opstaanden man begeven.

In zijn toorn gevoelde hij geen pijn, gevoelde niet hoe het bloed uit zijne wonde vloeide, gevoelde niet hoe de kracht hem ontzonk en met opgeheven dolk snelde hij naar hem toe op het oogenblik waarop Gabriëlla hem met getrokken staal ter zijde sprong en riep:

— Hier met uw dolk, schurk!

De bandiet deinsde terug en nam de vlucht.

— God in den hemel zij geprezen! riep de Condeza thans en strekte hare armen naar den kunstenaar uit.

Doch Evraert drukte zijne hand op zijn borst en hield zich met moeite staande.

— Ik ben licht gewond, Gabriëlla, zeide hij met eene zwakke stem.

Zijne knieën knikten en hij zonk machteloos op den grond.

— Heilige Moeder Gods! help ons! riep Gabriëlla op hartverscheurenden toon en knielde naast hem neder.

Zij legde zijn hoofd in haren arm en stamelde met levende stem:

— Franscisco! mijn lieve Francisco!... sterf niet! sterf niet!

De Vlaming greep hare hand en zeide daarop nauw hoorbaar:

— Wees maar gerust, lieve... er is geen gevaar!...

Hij trachtte zich op te richten.

Doch hij viel weder in den arm van Gabriëlla.

— Hulp! hulp! schreeuwde deze thans.

Mannen van het kasteel kwamen de laan insnellen en toen zij naderde riep ze:

— Gauw, gauw!... Manuël!... Leondro!... Carlos!... komt hier!

Nauwelijks hadden deze bedienden de plaats van het gevecht bereikt of Gabriëlla zag ook Bernardo toesnellen.

— Terug! helsch gebroed! Of gij sterft door de hand eener vrouw! riep zij hem toe.

Zij raapte den dolk op, legde Evraert op den grond neder en stond dreigend, met opgeheven hand voor hem.

— Om Gods wil!... Wat is er gebeurd!... Gij hier, condeza! riep Bernardo op den toon van verbazing en ontzetting en deed nog eenige schreden op haar toe.

Doch Gabriëlla wees hem nogmaals terug en zeide:

— Bij de heilige Maagd ik dood u, sluipmoordenaar!... Als ge nog één schrede verder komt!

En tot de bedienden:

— Komt allen hier!... Ik, uwe eenige meesteres, roep u. Wie uwer aan mijn bevel niet gehoortzaamt is morgen ontslagen.

Allen drongen zich om haar heen.

De bedienden moesten den schilder opnemen en Gabriëlla keerde, terwijl zij hem bij de hand hield, aan zijne zijde naar het kasteel terug.

Zij bereikten de hooge trap en droegen den gekwetste naar boven tot onder de verandah, toen de oude graaf hun met een licht in de bevende hand te gemoet kwam.

— Bij alle Heiligen! wat is er gebeurd, Gabriëlla, mijn kind?

Doch zij had geen blik, geen antwoord voor hem en wilde den Vlaming het kasteel doen binnendragen, toen deze op een pijnlijken toon zeide:

— Wacht een oogenblik!

Gabriëlla drukte hare lippen op zijne hand en bevochtigde deze met hare tranen.

— Laat aan mijn vriend Sallandro zeggen dat hij dadelijk met zijn dokter hier moet komen. Hij woont in de straat de Tacuba, naast het paleis van den voorzitter Salas! zei Evraert op smeekenden toon.

Met een gedwongen lachje voegde hij erbij:

— Wees maar niet ongerust, beste Gabriëlla, de wond heeft niets te beteekenen.

Het meisje beschouwde zijn toestand als hulpeloos, want zij zag thans hoe het bloed onder Evraert op den grond druppelde.

— Gauw, Carlos, riep zij een der bedienden toe. Neem mijn vlugste paard en snel naar de Tacubastraat bij mijnheer Sallandro... Roep hem en zeg hem dat senor Francisco Evraert gewond is en dat hij ten spoedigste met zijn dokter hier moet komen.

Daarop wendde zij zich tot de mannen die den schilder droegen en zeide:

— Zoo spoedig gij maar kunt naar mijne kamer.

Tegelijkertijd sloeg zij haren arm om haren geliefde en na verloop van eenige minuten bereikten zij hare vertrekken.

— Op mijn bed, Sivene! riep zij haar dienstmaagd toe.

Deze snelde vooruit en de schilder werd er op nedergevlijd.

Nu maakte Gabriëlla zijne kleederen voorzichtig los en ontblootte de wond welke zich dicht bij den schouder in zijne borst bevond.

Zij wiesch ze met koud water en bedekte ze daarop met haren natgemaakten zakdoek.

Bernardo ontsteld door den ongelukkigen afloop der onderneming en besluiteloos wat te beginnen, was op de plaats des gevechts achtergebleven.

Hij stond op het punt den stoet te volgen toen eensklaps eene stem hem uit het gras toeriep:

— Don Bernardo, kom hier!... *Ik* ben het!.. Ik, Carrillo!... Ik lig hier... help mij naar de boot brengen!

Bernardo keerde zich om en zag hoe de bravo zich op de handen uit het gras omhoog tilde.

Hij aarzelde eenige oogenblikken.

Wat moest hij doen.

Indien ze hem eens bemerkten!

Omzichtig keek hij rond langs alle zijden en trad dan schielijk op den bandiet toe.

— Het is slecht afgeloopen! bromde Carrillo.

— Dat zie ik wel, grinnikte Bernardo.

De bravo leunde op zijn arm en keerde zich om van de hevige pijnen.

— Hij had een pistool bij... Hij heeft mij dwars door het been geschoten... Vervloekt zij hij in alle eeuwigheid!

— Waarom?

— Breng mij van hier weg naar de boot, don Bernardo, uwe veiligheid zoowel als de mijne staat op het spel.

— Waar ligt uw boot.

— Onder den cipres van den oever.

— Goed, maar...

— Men mag mij hier niet vinden... iemand zou ons kunnen zien hebben in de Alameda.

— Dat zou ik voor geen geld van de wereld willen, Carrillo, gaf Bernardo ten antwoord.

Hij ging achter den bravo staan.

— Wacht, vriend, vervolgde hij, ik zal u van hier naar uw boot sleepen.

— Haast u.

— Kunt gij nog roeien?

— Ja.

Carrillo richtte zich met beide handen op.

— Kom, vriend... Kom, mijn beste! sprak Bernardo.

Hij bukte, bracht zijne linkerhand onder den linkerarm van den bravo, haalde met de rechterhand een dolk van onder zijne kleederen te voorschijn en stiet dien Carrillo onder den anderen arm tot aan het gevest in de borst.

— Satansche schurk! schreeuwde de bandiet.

In een uiterste poging omvatte hij het been van Bernardo, die wilde terugwijken en trok hem van woede schuimbekkend naar zich toe.

Bernardo viel op hem en beiden lagen, met de armen ineengestrengeld, over den grond te rollen.

— Eeuwige verdoemenis zij op uwe ziel, valsche hond! schreeuwde de bravo.

Hij trachtte zijn hand aan het gevest van den dolk te brengen.

Bernardo echter hield hem, met het zweet van doodsangst op het gelaat, krampachtig omklemd en zette zijne beenen ver van elkander opdat de veel sterkere bandiet hem niet onder zich zou krijgen.

Dezen ontzonken de krachten...

Zijn stem ratelde in zijn keel... een bloedstroom gudste uit zijn mond en machteloos viel zijn hoofd in het gras neder.

Hij was een lijk.

Bernardo sprong op.

Helsch en afschuwelijk was zijn gelaat.

Hij boog zich over den ontzielden bravo heen.

— Dood en stom! murmelde hij.

En hollend door de laan snelde hij langs een zijdeur het kasteel binnen.

Hij bereikte langs de smalle trap de gang juist op het oogenblik waarop de kunstenaar in Gabriëlla's kamer gedragen werd. Met gebalde vuist bleef hij staan en staarde met op elkander geklemde tanden den optocht na, totdat de laatste der bedienden de kamer binnengetreden was.

Eensklaps sloop de oude graaf met een kandelaar in de hand de trap op en keek de gang in ten einde naar Gabriëlla's kamerdeur te zien.

Hij beefde over al zijne leden, zooals het flikkerend licht op den kandelaar bewees.

Hij bleef een oogenblik staan en hield den boosaardigen blik op de kamerdeur der condeza gevestigd; toen Bernardo hem zwijgend op zijde trok en een wenk gaf hem naar zijne vertrekken te volgen.

Hij volgde terstond.

Stilzwijgend gingen zij.

Dan fluisterde de oude graaf:

— Alles is verloren!

Met een bevende hand plaatste hij den kandelaar op de tafel.

— Wij hebben zelven de aanleiding gegeven tot hare zegepraal.

— Ik hoop dat de kerel goed geraakt is en zich doodbloedt, hernam Bernardo met bevende lippen.